

Arrest

nr. 259 774 van 31 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 10 oktober 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 13 juli 2020.

1.3. Op 25 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent op (...) 1987 geboren in Acevedo in de deelstaat Miranda. U werkte als verpleger in een ziekenhuis.

Vanaf 2008 nam u deel aan zo'n dertig betogingen tegen het regime van president Maduro. Op 18 mei 2016 stapte u toevallig met een aantal vrienden voorbij een manifestatie tegen het regime van president Maduro. U droeg op dat moment uw ziekenhuisuniform. Toen u twee meisjes wilde helpen die zich schuil hielden onder een auto, doken er colectivos op. Eén van hen opende uw rugzak en zag uw ziekenhuisbadge. Hij nam u bij de arm en zei u weg te gaan, anders zou hij u vermoorden. Op datzelfde moment werd er geschoten. U werd geraakt en kreeg hagel in de linkerkant van uw rug. U wilde de wonde niet laten verzorgen uit vrees dat de colectivos dit via de politie te weten zouden komen. Nog vreesde u ontslagen te kunnen worden. De volgende dag liet u uw wonden verzorgen door een arts in ziekenhuis, zonder daarvan verslag te laten maken. U zette uw werk voort en nam niet meer deel aan manifestaties.

Op 18 september 2016 was u op de spoedafdeling aan het werk toen er verschillende gewonden uit de wijk 23 Enero (23 januari) werden binnen gebracht, begeleid door de colectivo die u enkele maanden daarvoor bij de arm had genomen. Hij zei dat u een verrader was en dat u moest vertrekken. Om u te dwingen op zijn vraag in te gaan, stak hij u met een mes in uw rechterarm. U bracht uw baas op de hoogte, die u meteen liet vertrekken. U trok die dag naar het huis van uw oom in Guatire, eveneens in de deelstaat Miranda, waar u verbleef tot uw vertrek. Na uw vertrek werd er een kruis geschilderd op uw woning, ten teken dat jullie opposanten waren.

Naast deze problemen haalt u aan dat u in Venezuela gediscrimineerd werd omdat u homoseksueel bent.

Op 21 september 2016 verliet u Venezuela. U reisde op legale wijze, met uw eigen paspoort, naar Ecuador. In Ecuador kreeg u te maken met xenofobe opmerkingen omdat u Venezolaan bent en met seksistische opmerkingen omdat u als man het beroep van verpleger wilde uitoefenen.

In augustus 2019 kwam u een colectivo tegen uit de wijk 23 Enero. U herkende hem van de manifestatie van 18 mei 2016. Hij zei u dat u daar niet kon blijven, anders zou hij uw familie iets aan doen. Drie dagen later kreeg u via uw Instagramaccount bedreigingen van de colectivos. Ze wisten dat u in Ecuador verbleef. Er stond dat u moest vertrekken, dat ze wisten waar uw vriend woonde, dat u een verrader was en dat u niet kon terugkeren naar Venezuela. Hierna verbleef u een tijdje bij uw vriend en bij een vriendin, om niet steeds op dezelfde plaats te wonen.

In de eerste week van september 2019 zag u op de Avenida Principal een jongeman met een tatoeage van '23' op zijn arm. Hij zei u dat hij wist dat u een tante had en waar ze woonde. Dat joeg u angst aan. Enkele dagen later werd uw tante, die in Ecuador woont, op de markt aangesproken door twee vrouwen uit de wijk 23 Enero. Ze zeiden dat u niet meewerkte, wat uw tante als bedreiging ervoer. Deze problemen deden u Ecuador verlaten.

U vertrok op 9 oktober 2019 uit Ecuador en reisde via Spanje naar België. U kwam aan in België op 10 oktober 2019 en diende op 17 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, medische attesten over uw littekens, uw diploma's en uw badge van de universiteit, badges van uw werk en een loonstrookje, een stapel krantenartikelen, foto's, en afdrucken van berichten op Instagram. Op 31 juli 2020 maakt u via uw advocaat nog opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. U haalt enerzijds aan dat u problemen kende omdat u politiek tegenstander bent van het regime en anderzijds dat u gediscrimineerd werd omwille van uw seksuele geaardheid. U maakt echter niet aannemelijk dat u nood hebt aan internationale bescherming omwille van deze elementen.

Om te beginnen kan uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat u Venezuela verliet op 21 september 2016 en dat u naar Ecuador reisde. U verzocht echter niet om internationale bescherming in Ecuador (CGVS, p. 11). Indien u werkelijk een nood had aan internationale bescherming ten opzichte van Venezuela, kan evenwel verwacht worden dat u zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indiende na aankomst in een ander land. Dat u dat niet doet en vervolgens drie jaar in Ecuador blijft (CGVS, p. 11-12), relativeert uw nood aan internationale bescherming in grote mate.

U verklaart dat u politiek tegenstander bent van het regime. U bent geen lid van een politieke partij (CGVS, p. 9). U nam vanaf 2008 deel aan een dertigtal betogingen tegen het regime. U was niet betrokken bij de organisatie van deze betogingen (CGVS, p. 14). Bij verschillende gelegenheden hielp u gewonden bij de betogingen, zowel van opposanten als van de overheidsgezinden (CGVS, p. 17). Uit deze verklaringen blijkt dat u een laag politiek profiel had. U was geen leidinggevend figuur of vooraanstaand criticaster van regime was, en uw politiek activisme was beperkt.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U maakt echter niet aannemelijk dat u in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van uw politieke activiteiten. Er rijzen immers geloofwaardigheidsproblemen bij de vluchtmotieven die u aanhaalt. Zo verklaart u aanvankelijk dat u op 18 mei 2016 deelnam aan een betoging toen uw problemen begonnen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Later stelt u echter dat u een toevallige passant was bij de betoging van 18 mei 2016 (CGVS, p. 11). Om bevestiging van dat laatste gevraagd, beaamt u dat

toevallig op de betoging uitkwam (CGVS, p. 16). Nog stelt u eerst dat u uw ziekenhuisuniform aan had (CGVS, p. 11), om later te zeggen dat één van de colectivos het uit uw tas haalde (CGVS, p. 11, p. 16). Voorts verklaart u nu weer dat de colectivo uw ziekenhuisbadge in uw tas zag zitten (CGVS, p. 11), terwijl u later over een schrift spreekt (CGVS, p. 17). In uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud voegt u ook "uniform en identificatie" toe. Het simpelweg achteraf toevoegen van deze verklaring volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid op afdoende wijze volledig uit te klaren. Al deze incoherenties in uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw problemen zouden zijn begonnen tasten de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Daarenboven zijn ook uw verklaringen over de problemen van die dag niet coherent. Bij het indienen van uw verzoek stelt u dat de colectivo zei dat ze u wilden doden en dat ze u niet meer in het ziekenhuis wilden zien. Ze wisten wie u was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Deze verklaringen stroken niet uw verklaringen van op het CGVS, toen u zei dat de colectivo zei dat u weg moest gaan of ze zouden u vermoorden (CGVS, p. 11). Dat u incoherente verklaringen aflegt over de bedreiging die het begin zou hebben gevormd van al uw problemen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover in grote mate aan.

U verklaart nog dat u op 18 mei 2016 met hagel beschoten werd (CGVS, p. 11). U ondersteunt deze verklaringen met medische attesten en een foto. Dit element wordt niet betwist. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet persoonlijk geïdoleerd werd. De colectivos of het leger schoten op de menigte om de demonstranten uiteen te drijven (CGVS, p. 16). Gelet op het feit dat u niet aannemelijk maakt dat u door de colectivos of door uw eigen overheid geïdoleerd wordt omwille van uw politiek activiteiten (cfr. supra en infra), kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Er zijn immers geen redenen om aan te nemen dat zulke gebeurtenis zich opnieuw zou voordoen.

Nog blijkt dat u in de maanden die op deze gebeurtenissen volgden geen problemen kende (CGVS, p. 17), terwijl u gewoon ging werken (CGVS, p. 14, p. 17), en de colectivo die u bedreigde zou hebben geweten wie u was (vragenlijst CGVS, vraag 5) en waar u werkte op basis van uw badge (CGVS, p. 11). Indien u werkelijk door de colectivos geïdoleerd zou zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u na de gebeurtenissen van 18 mei 2016 nog meer problemen zou hebben gekend. Dat dat niet het geval was, doet eens te meer afbreuk aan uw bewering geïdoleerd te worden omdat u een tegenstander bent van de overheid.

U verklaart voorts dat u op 18 september 2016 met een mes in de arm gestoken werd door de colectivo die u in mei bedreigd had (CGVS, p. 11, p. 17). U verklaart dat hij u herkende (CGVS, p. 17), waarmee u een causaal verband legt tussen de gebeurtenissen van 18 mei 2016 en die van 18 september 2016. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan persoonlijke bedreiging van 18 mei 2016, kan ook aan deze latere gebeurtenissen niet zomaar geloof gehecht worden.

U verklaart nog dat er na uw vertrek een kruis op uw huis werd gezet, ten teken dat er opposanten wonen (vragenlijst CGVS, vraag 5 & CGVS, p. 16). Gezien u niet aannemelijk maakt dat u geïdoleerd werd omwille van uw politiek activisme, kan ook aan deze bewering niet zomaar geloof worden gehecht. U legt wel een foto neer van een deur waarop een kruis te zien is (groene map, document 8). Er kan echter niet worden afgeleid waar deze deur zich bevindt, bij welk huis ze hoort, door wie het kruis werd aangebracht of wat de betekenis daarvan zou zijn. De foto biedt bijgevolg geen steun voor uw verklaring. Bovendien is het simpele gegeven dat iemand een kruis aanbrengt op uw huis onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. U stelt wel dat de colectivos de inwoners van huizen met een kruis beschieten (CGVS, p. 16), maar u staakt deze bewering niet met concrete indicaties of gebeurtenissen. Heel uw familie was immers al vertrokken toen het kruis op uw huis werd aangebracht (CGVS, p. 16).

Omwille van al deze redenen moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk maakt dat u geïdoleerd werd omwille van uw politiek activisme. Hieruit volgt dat er ook niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Ecuador als gevolg daarvan beweert te hebben gehad. Daarenboven rijzen er ook geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over deze elementen. Zo verklaart u dat u in augustus 2019 een colectivo tegenkwam uit de wijk 23 Enero die u bedreigde. Drie dagen later kreeg u via uw Instagramaccount bedreigingen van de colectivos. In de eerste week van september 2019 werd u een derde keer bedreigd in Ecuador (CGVS, p. 12). Enkele dagen later werd uw tante, die in Ecuador woont, op de markt aangesproken door twee vrouwen uit de wijk 23 Enero. Ze zeiden dat u niet meewerkte, wat uw tante als bedreiging ervoer (CGVS, p. 12). Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming vermeldde u echter enkel de bedreiging via Instagram (vragenlijst CGVS, vraag 5), waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Ecuador nog verder aangetast wordt.

U legt afdrucken naar waarover u stelt dat het de Instagrambedreigingen zijn (CGVS, p. 12). Uit de afdrucken kan echter niet worden afgeleid dat u de ontvanger bent, noch wie er achter het account van de verzenders zit. Dergelijke berichten kunnen gemakkelijk op uw vraag en instructies gestuurd zijn om

uw relaas kracht bij te zetten, te meer gezien de datum evenmin af te leiden valt uit de afdrukken die u neerlegt.

Daarenboven zijn uw verklaringen over de gebeurtenissen van de eerste week van september 2019 niet coherent. Zo verklaart u aanvankelijk enkel dat u een colectivo zag en dat dat u bang maakte. U rept op dat moment niet over een bedreiging (CGVS, p. 12). Kort daarna zegt u echter dat deze persoon u aansprak. Hij zei u dat hij wist dat u een tante had en waar ze woonde (CGVS, p. 19). Deze tegenstrijdigheid vermindert de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beperkt politiek activisme niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Dit wordt bevestigd door het gegeven dat u zelf openbaar ambtenaar was voor het ministerie van gezondheid (CGVS, p. 6, p. 14, p. 17) en dat u ook na de gebeurtenissen van 18 mei 2016 probleemloos uw werk verderzette (CGVS, p. 14, p. 17). U hebt nooit problemen gekend op uw werk (CGVS, p. 6). Mocht u werkelijk gevisieerd worden als opposant van het regime, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u daardoor ook op uw werk problemen zou ondervinden.

Nog blijkt dat u zonder problemen uw paspoort verkreeg (CGVS, p. 13) en dat u dit paspoort gebruikte om uw geboorteland op legale wijze te verlaten. U ondervond geen problemen bij uw uitreis (CGVS, p. 13). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beperkte politieke activiteiten.

Daarnaast stelt u dat u vervolging vreest omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat u gediscrimineerd werd in Venezuela omwille van uw geaardheid. Uit uw verklaringen blijkt dat uw collega's u uitlachten, dat u bloedtesten moest laten doen voor de universiteit en voor uw werk om aan te tonen dat u geen HIV had, en dat u soms negatieve opmerkingen kreeg (CGVS, p. 19-20). U merkt na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud nog op dat mensen ook snel roddelen. Geen van deze elementen, hoe laakbaar ook, zijn evenwel zwaarwichtig genoeg om te spreken van vervolging of van ernstige schade. U haalt ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat u ingeval van terugkeer wel zwaarwichtige problemen zou ondervinden omwille van uw geaardheid (CGVS, p. 22-23). Hieruit kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: *Situatieschets van 15 mei 2020*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: *Venezuela Country Focus van augustus 2020*, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en uw familie niets tekort kwamen in Venezuela. U woonde in het huis dat eigendom is van uw moeder. Met uw inkomsten betaalde u uw studies en de rest stond u af aan uw moeder. Ook uw moeder werkte. Indien jullie niet via de reguliere weg aan bepaalde levensmiddelen konden geraken, konden jullie ruilen met burens of vrienden. Er was eten op tafel voor het gezin (CGVS, p. 7). Naast uw opleiding als verpleger (CGVS, p. 5) hebt u ook een opleiding als barista genoten (CGVS, p. 11), die u van pas kwam om in uw levensonderhoud te voorzien in Ecuador (CGVS, p. 11-12).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt

echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en uw geboorteakte ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit. Deze worden niet betwist. Uw diploma's, uw badge van de universiteit, de badges van uw werk en uw loonstrookje ondersteunen uw verklaringen over uw opleiding en over uw werk. Ook deze staan hier niet ter discussie. De krantenartikelen hebben geen betrekking op uw persoon, maar op de algemene situatie (CGVS, p. 8). De krantenartikelen werpen dus geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. De overige opmerkingen die u maakt bij de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen correcties in de spelling van plaatsnamen, een correctie van een jaartal, enkele aanvullende verklaringen over uw paspoort en over uw contact met uw moeder. Ze hebben geen betrekking op bovenstaande argumentatie en kunnen er dus ook geen ander licht op werpen.

Omwille van al bovenstaande vaststellingen kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift geen nieuwe stukken.

2.2.2. Op 27 juli 2021 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport *COI Focus Venezuela: Situatieschets* van 28 april 2021 en *EASO: Venezuela Country Focus* van augustus 2020 en er de internetlinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Deze bepaling heeft betrekking op het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar waar uit het administratief dossier niet blijkt dat *in casu* een volgend verzoek om internationale bescherming voorligt. Het enig middel is, wat de aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekers houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade: verzoeker reisde op 21 september 2016 naar Ecuador waar hij niet om internationale bescherming verzocht, wat in grote mate zijn nood aan internationale bescherming relativeert;

(ii) verzoeker verklaart een politiek tegenstander te zijn van het regime maar uit zijn verklaringen blijkt dat hij een laag politiek profiel had, hij was geen leidinggevend figuur of vooraanstaand criticaster en zijn politiek activisme was beperkt; uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk;

(iii) verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn politieke activiteiten: er rijzen immers geloofwaardigheidsproblemen bij de vluchtmotieven die hij aanhaalt: (1) inzake de gebeurtenissen op 18 mei 2016 legt hij verschillende verklaringen af; zijn verklaringen over de problemen die dag zijn evenmin coherent; hij werd met hagel beschoten maar niet persoonlijk gevisieerd (2) in de maanden na deze gebeurtenissen kende hij geen problemen (3) gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke bedreiging van 18 mei 2016 kan ook aan de gebeurtenis van 18 september 2016 niet zomaar geloof gehecht worden (4) inzake het kruis dat op het huis van verzoeker en zijn familie werd aangebracht als teken dat er opposanten wonen, wordt opgemerkt dat hier niet zomaar geloof aan kan worden gehecht aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gevisieerd werd omwille van zijn politiek activisme, de foto biedt onvoldoende ondersteuning en dit is onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken;

(iv) aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gevisieerd werd omwille van zijn politiek activisme, volgt hieruit dat er ook niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij in Ecuador als gevolg daarvan beweert te hebben gehad; daarenboven rijzen er ook geloofwaardigheidsproblemen bij zijn verklaringen in dit verband: (1) bij de DVZ vermeldde verzoeker enkel de bedreiging via Instagram en bij het CGVS vermeldde hij verschillende feiten (2) verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen van de eerste week van september 2019 zijn niet coherent;

(v) verzoeker is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest voor de Venezolaanse autoriteiten, er kan bijgevolg redelijkerwijze van worden uitgegaan dat zijn beperkt politiek activisme niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten, dit wordt ook nog eens bevestigd door het gegeven dat verzoeker zelf openbaar ambtenaar was en dat hij na de gebeurtenissen van 18 mei 2016 probleemloos zijn werk kon verderzetten en dat hij zonder problemen een paspoort verkreeg en dit paspoort gebruikte om op legale wijze het land te verlaten, er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn beperkte politieke activiteiten;

(vi) de seksuele geaardheid van verzoeker wordt niet in twijfel getrokken, het loutere feit van te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela is echter niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling: op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging, een individuele beoordeling blijft noodzakelijk, verzoeker is er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging is of een reëel risico op ernstige schade omdat zijn verklaringen over de discriminatie in Venezuela die hij meemaakte, elementen betreffen die niet zwaarwichtig genoeg zijn.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Venezuela problemen te ondervinden omwille van zijn activiteiten voor de oppositie waarbij ook zijn familie in Venezuela bedreigd werd en omwille van zijn seksuele geaardheid.

2.3.5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 15 mei 2020, p. 12-14; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 28 april 2021, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020, p. 38-39 ‘*risico voor low-level demonstranten en opposanten*’, p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Verzoeker slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat hij persoonlijk werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat hij persoonlijk zal worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.4. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een leidinggevend figuur was of een vooraanstaand criticaster van het regime, zijn politiek activisme was beperkt en er rijzen geloofwaardigheidsproblemen bij zijn vluchtmotieven. In het verzoekschrift betwist verzoeker niet dat hij geen leidinggevend figuur was en geen vooraanstaand criticaster. Hij betwist wel volgende vastgestelde geloofwaardigheidsproblemen:

“U maakt echter niet aannemelijk dat u in Venezuela een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van uw politieke activiteiten. Er rijzen immers geloofwaardigheidsproblemen bij de vluchtmotieven die u aanhaalt. Zo verklaart u aanvankelijk dat u op 18 mei 2016 deelnam aan een betoging toen uw problemen begonnen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Later stelt u echter dat u een toevallige passant was bij de betoging van 18 mei 2016 (CGVS, p. 11). Om bevestiging van dat laatste gevraagd, beaamt u dat toevallig op de betoging uitkwam (CGVS, p. 16). Nog stelt u eerst dat u uw ziekenhuisuniform aan had (CGVS, p. 11), om later te zeggen dat één van de colectivos het uit uw tas haalde (CGVS, p. 11, p. 16). Voorts verklaart u nu weer dat de colectivo uw ziekenhuisbadge in uw tas zag zitten (CGVS, p. 11), terwijl u later over een schrift spreekt (CGVS, p. 17). In uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud voegt u ook “uniform en identificatie” toe. Het simpelweg achteraf toevoegen van deze verklaring volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid op afdoende wijze volledig uit te klaren. Al deze incoherenties in uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw problemen zouden zijn begonnen tasten de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Daarenboven zijn ook uw verklaringen over de problemen van die dag niet coherent. Bij het indienen van uw verzoek stelt u dat de colectivo zei dat ze u wilden doden en dat ze u niet meer in het ziekenhuis wilden zien. Ze wisten wie u was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Deze verklaringen stroken niet uw verklaringen van op het CGVS, toen u zei dat de colectivo zei dat u weg moest gaan of ze zouden u vermoorden (CGVS, p. 11). Dat u incoherente verklaringen aflegt over de bedreiging die het begin zou hebben gevormd van al uw problemen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover in grote mate aan.

U verklaart nog dat u op 18 mei 2016 met hagel beschoten werd (CGVS, p. 11). U ondersteunt deze verklaringen met medische attesten en een foto. Dit element wordt niet betwist. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet persoonlijk geïdendeerd werd. De colectivos of het leger schoten op de menigte om de demonstranten uiteen te drijven (CGVS, p. 16). Gelet op het feit dat u niet aannemelijk maakt dat u door de colectivos of door uw eigen overheid geïdendeerd wordt omwille van uw politiek activiteiten (cfr. supra en infra), kan hieruit geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Er zijn immers geen redenen om aan te nemen dat zulke gebeurtenis zich opnieuw zou voordoen.”

Verzoeker voert aan dat inzake zijn verplegersuniform in het Spaans hetzelfde woord wordt gebruikt voor “iets bij zich hebben” en “iets aan hebben” en ook hetzelfde woord voor “identificatiebewijs” en “badge” en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden spijkers op laag water zijn. Wat hier ook echter van zij, verzoeker laat het motief ongemoeid dat hij bij de DVZ verklaarde dat hij op 18 mei 2016 deelnam aan een betoging en dat hij bij het CGVS verklaarde dat hij een toevallige passant was (notities CGVS, p. 11 en 16), wat toch wel een wezenlijk verschil uitmaakt.

Inzake de bedreiging door de colectivo op 18 mei 2016, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid, nu de colectivos op 18 mei 2016 tijdens de manifestatie zagen dat verzoeker een uniform en badge had van het ziekenhuis en hem bedreigden als verrader, en op 18 september 2016 hem persoonlijk bedreigden in het ziekenhuis. In dit verband merkt de Raad op dat dit motiefonderdeel enkel handelt over de gebeurtenissen van 18 mei 2016. Inzake deze gebeurtenis stelde verzoeker bij de DVZ *“Op 18/05/2016 nam ik deel aan betogingen. Het was de dag dat er betoogd werd in het kader van de ontzetting van Maduro. Als verpleger wilde ik een aantal mensen helpen die in de problemen waren tijdens de betoging toen ik bedreigd werd door leden van de colectivo's. Ze zeiden dat ze mij wilden doden en mij niet in het ziekenhuis wilde zien. Ze wisten wie ik was. Voor hen was ik een verrader. Ik werd gewond van hagel.”* (adm. dossier, stuk 8, deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5) en bij het CGVS dat de colectivos opdoken toen verzoeker en zijn vrienden twee meisjes aan het helpen waren die in de manifestatie onder een auto gekropen waren, dat één van de colectivos de rugzak van verzoeker opende en daar het uniform van het ziekenhuis en zijn badge zag en zei dat verzoeker daar moest vertrekken of hij zou verzoeker vermoorden (notities CGVS, p. 11). Verzoekers verklaringen zijn inderdaad niet eenduidig over het feit of hij nu bedreigd werd in het ziekenhuis of buiten in de

manifestatie. Een verwijzing achteraf naar het incident van 18 september in het ziekenhuis, kan deze tegenstrijdigheid niet verschonen.

Verzoeker meent dat het niet ernstig is de feiten te minimaliseren door te stellen dat hij wel met hagel beschoten werd maar dat hij niet persoonlijk gevisieerd werd. De Raad wijst er echter op dat verzoeker wel degelijk moet aantonen dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging is. Aangezien hij bevestigde dat er niet *per se* op hem alleen geschoten werd, maar op de manifestanten om die uiteen te drijven (notities CGVS, p. 16) en aangezien verzoeker niet betwist dat hij geen leidinggevend figuur was en geen vooraanstaand criticaster, kan hier inderdaad geen nood aan bescherming afgeleid worden, nu er geen reden is om aan te nemen dat zulke gebeurtenis zich opnieuw zou voordoen.

Vervolgens betwist verzoeker ook volgend motief: *“Nog blijkt dat u in de maanden die op deze gebeurtenissen volgden geen problemen kende (CGVS, p. 17), terwijl u gewoon ging werken (CGVS, p. 14, p. 17), en de colectivo die u bedreigde zou hebben geweten wie u was (vragenlijst CGVS, vraag 5) en waar u werkte op basis van uw badge (CGVS, p. 11). Indien u werkelijk door de colectivos gevisieerd zou zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u na de gebeurtenissen van 18 mei 2016 nog meer problemen zou hebben gekend. Dat dat niet het geval was, doet eens te meer afbreuk aan uw bewering gevisieerd te worden omdat u een tegenstander bent van de overheid.”*

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij wel problemen kende, namelijk de aanval met een mes op 18 september 2016. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker er echter aan voorbijgaat dat hij in de maanden na 18 mei 2016 gewoon kon blijven werken terwijl de colectivo die hem bedreigd had, wist waar hij woonde en werkte. Dat er zich op 18 september 2016 nog een incident zou hebben voorgedaan, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker na 18 mei 2016 tot 17 september 2016 kon verder werken zonder dat de colectivo hem lastig viel, terwijl deze nochtans wist waar verzoeker werkte. Dit wijst erop dat verzoeker niet gevisieerd werd omdat hij een tegenstander is van het regime.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de passage in het verzoekschrift die betrekking heeft op een verzoeker die politieagent is die kritiek uitlet op de regering, niet verzoeker betreft, die verpleger was en ook werkte als administratieve hulp bij de sociale zekerheid en in het ziekenhuis. Op dit punt wordt bijgevolg niet ingegaan.

Inzake de motieven *“U verklaart voorts dat u op 18 september 2016 met een mes in de arm gestoken werd door de colectivo die u in mei bedreigd had (CGVS, p. 11, p. 17). U verklaart dat hij u herkende (CGVS, p. 17), waarmee u een causaal verband legt tussen de gebeurtenissen van 18 mei 2016 en die van 18 september 2016. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan persoonlijke bedreiging van 18 mei 2016, kan ook aan deze latere gebeurtenissen niet zomaar geloof gehecht worden.*

U verklaart nog dat er na uw vertrek een kruis op uw huis werd gezet, ten teken dat er opposanten wonen (vragenlijst CGVS, vraag 5 & CGVS, p. 16). Gezien u niet aannemelijk maakt dat u gevisieerd werd omwille van uw politiek activisme, kan ook aan deze bewering niet zomaar geloof worden gehecht. U legt wel een foto neer van een deur waarop een kruis te zien is (groene map, document 8). Er kan echter niet worden afgeleid waar deze deur zich bevindt, bij welk huis ze hoort, door wie het kruis werd aangebracht of wat de betekenis daarvan zou zijn. De foto biedt bijgevolg geen steun voor uw verklaring. Bovendien is het simpele gegeven dat iemand een kruis aanbrengt op uw huis onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. U stelt wel dat de colectivos de inwoners van huizen met een kruis beschieten (CGVS, p. 16), maar u staakt deze bewering niet met concrete indicaties of gebeurtenissen. Heel uw familie was immers al vertrokken toen het kruis op uw huis werd aangebracht (CGVS, p. 16).” stelt verzoeker dat dit een subjectieve redenering is. Het gaat volgens verzoeker niet op om eerst te stellen dat de gebeurtenissen van 18 mei 2016 ongeloofwaardig zijn en dan vervolgens te concluderen dat er ook getwijfeld wordt aan de rest van het relaas. Verzoeker heeft foto's en medische documenten neergelegd om zijn relaas te staven.

Inzake de documenten waarnaar verzoeker verwijst, wordt opgemerkt dat de foto's bij een manifestatie enkel verzoekers broer betreffen en niet hemzelf en dat de foto van verzoeker aantoont dat hij in het ziekenhuis werkt, wat niet betwist wordt. Er is een foto van een markering op een huis en verzoeker stelde tijdens het gehoor bij het CGVS dat hij een medisch dossier zou opsturen inzake zijn rug en het litteken op zijn arm (notities CGVS, p. 10). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit ingediend heeft maar er is wel een foto van verzoekers rug met de bevestiging van de centrumarts op 11 december 2019 dat verzoeker littekens heeft van kogelfragmenten op zijn rechterschouderblad en thorax. Deze stukken tonen echter niet aan in welke omstandigheden hij deze verwonding opliep.

Verzoeker kan dus niet zonder meer voorhouden dat hij “alles ondersteund” heeft “met medische verslagen, foto’s, ...”.

De Raad herhaalt dat het incident van 18 mei 2016 niet geloofwaardig is en dat, zelfs al zou het dit zijn, verzoeker in de maanden na 18 mei 2016 gewoon kon blijven werken terwijl de colectivo die hem bedreigd had, wist waar hij woonde en werkte. Dat er zich op 18 september 2016 nog een incident zou hebben voorgedaan, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker voorheen niet meer werd lastig gevallen. Dit wijst erop dat verzoeker niet gevisieerd werd omdat hij een tegenstander is van het regime. Bijgevolg is dit geen “subjectieve” redenering. Dat er na het vertrek van de hele familie een kruis zou zijn aangebracht op hun huis (notities CGVS, p. 16), kan verzoeker niet hard maken door het louter voorleggen van een foto van een deur met een kruis op. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing wordt niet aangetoond waar deze deur zich bevindt, bij welk huis ze hoort, door wie het kruis werd aangebracht of wat de betekenis daarvan zou zijn. Daarnaast wordt erop gewezen dat heel de familie al vertrokken was toen dit zou gebeurd zijn.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker een openbaar ambtenaar was bij het ministerie van gezondheidszorg (notities CGVS, p. 6, p.14) en dat hij zijn werk zonder problemen kon verderzetten na het incident van 18 mei 2016. Mocht hij werkelijk gevisieerd worden als opposant, kan worden verwacht dat hij op het werk problemen zou ondervinden, zoals hijzelf ook stelt (notities CGVS, p. 14). Ook reisde verzoeker op 21 september 2016 op legale wijze vanuit Venezuela naar Ecuador met zijn eigen paspoort, uitgegeven op 11 maart 2016 (adm. dossier, stuk 6, map met documenten, stuk 1). Mocht hij werkelijk gevisieerd worden door de autoriteiten, had verzoeker niet zonder problemen daarmee de grens kunnen oversteken.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij voor zijn komst naar België in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, zodat wordt aangenomen dat zijn beperkt politiek activisme niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Hij toont dan ook niet aan bij een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen te zullen ondervinden omwille van deze reden.

Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.5.5. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid vervolgd zou worden of een risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers homoseksuele geaardheid niet in twijfel trekt. De commissaris-generaal benadrukt echter terecht dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert er aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In verband met de algemene omstandigheden voor homoseksuelen wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in

de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."

In het verzoekschrift stelt verzoeker onder verwijzing naar het internetartikel "*Living in Venezuela Now is hard, being LGBT makes it harder*" van 4 februari 2019 dat de LGBT-gemeenschap meer en meer gediscrimineerd wordt. Deze informatie ligt in lijn met voormelde vaststellingen en kan hierop geen ander licht werpen. Gelet op deze informatie kan niet worden betwist dat homoseksuelen vaak gestigmatiseerd worden door de Venezolaanse maatschappij en het slachtoffer kunnen worden van agressie en dat ook de autoriteiten zich schuldig kunnen maken aan bepaalde vormen van geweld tegen de LGBTI-gemeenschap. Gelet op het geheel van de hoger aangehaalde bevindingen kan deze informatie echter niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van zijn seksuele geaardheid. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en een individuele beoordeling is noodzakelijk.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers individuele situatie het volgende overwogen:

"Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat u gediscrimineerd werd in Venezuela omwille van uw geaardheid. Uit uw verklaringen blijkt dat uw collega's u uitlachten, dat u bloedtesten moest laten doen voor de universiteit en voor uw werk om aan te tonen dat u geen HIV had, en dat u soms negatieve opmerkingen kreeg (CGVS, p. 19-20). U merkt na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud nog op dat mensen ook snel roddelen. Geen van deze elementen, hoe laakbaar ook, zijn evenwel zwaarwichtig genoeg om te spreken van vervolging of van ernstige schade. U haalt ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat u ingeval van terugkeer wel zwaarwichtige problemen zou ondervinden omwille van uw geaardheid (CGVS, p. 22-23). Hieruit kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid."

Verzoeker laat dit motief ongemoeid. De Raad sluit zich erbij aan dat de situaties van discriminatie die verzoeker geschetst heeft, inderdaad laakbaar zijn maar niet zwaarwichtig genoeg zijn om te spreken van vervolging of van ernstige schade omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.3.5.6. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht, vermogen niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

2.3.6.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen.

Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door te wijzen op de desastreuze humanitaire situatie in Venezuela en het betoog dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden en veiligheid te voorzien daarbij verwijzend naar een rapport van de High Commissioner for Human Rights van juni 2018, de UNHCR *“Guidance note”* van mei 2019, het COI Focus rapport van EASO van augustus 2020 en de COI Focus Venezuela: veiligheidssituatie van 1 juli 2019, merkt de Raad het volgende op.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)”(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”
(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de “Guidance Note” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van

artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd wordt door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de colectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “*COI Focus. Venezuela: Situatieschets*” van 15 mei 2020 en de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte “*COI Focus Venezuela: Situatieschets*” van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulía, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten (Zulía, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar) wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Verzoeker is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit en tot aan zijn vertrek uit Venezuela te hebben verbleven in Caracas. Uit de landeninformatie blijkt niet dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst, namelijk Caracas, actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan en brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET